

Rolnummer 4094
Arrest nr. 153/2007 van 12 december 2007

A R R E S T

In zake : de prejudiciële vraag over artikel 4 van de wet van 27 februari 1987 betreffende de tegemoetkomingen aan personen met een handicap, gesteld door de Arbeidsrechtbank te Luik.

Het Grondwettelijk Hof,

samengesteld uit de voorzitters M. Melchior en M. Bossuyt, de rechters P. Martens, R. Henneuse, E. De Groot, L. Lavrysen, A. Alen, J.-P. Snappe, J.-P. Moerman, E. Derycke en J. Spreutels, en, overeenkomstig artikel 60*bis* van de bijzondere wet van 6 januari 1989, emeritus voorzitter A. Arts, bijgestaan door de griffier P.-Y. Dutilleux, onder voorzitterschap van voorzitter M. Melchior,

wijst na beraad het volgende arrest :

*

* *

I. Onderwerp van de prejudiciële vraag en rechtspleging

Bij vonnis van 8 december 2006 in zake Dominique Kolaczinski tegen de Belgische Staat, waarvan de expeditie ter griffie van het Hof is ingekomen op 15 december 2006, heeft de Arbeidsrechtbank te Luik de volgende prejudiciële vraag gesteld :

« Schendt artikel 4 van de wet van 27 februari 1987 betreffende de tegemoetkomingen aan personen met een handicap de artikelen 10 en 11 van de Grondwet, al dan niet in samenhang gelezen met de artikelen 191 van de Grondwet, 14 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden van 4 november 1950 en 1 van het Aanvullend Protocol van 20 maart 1952, doordat het de vreemdeling die wettig in België verblijft, die in het bevolkingsregister is ingeschreven en die overigens vergoedingen geniet in het kader van het Belgische sociaalzekerheidsstelsel van de werknemers, maar die (in tegenstelling tot de Belgen en de andere categorieën van vreemdelingen) niet door dat artikel 4 wordt beoogd, louter op grond van zijn nationaliteit uitsluit van het voordeel van de tegemoetkomingen voor personen met een handicap, terwijl zijn behoefte aan begeleiding, zelfredzaamheid en integratie vergelijkbaar is met die van de personen die door die bepaling worden beoogd, terwijl zijn voormelde inkomsten het bedrag van het leefloon van zijn categorie van mogelijke begunstigde overschrijden, terwijl hij leeft met een Belgisch minderjarig kind dat recht geeft op kinderbijslag en hij de bijslagtrekkende is, en terwijl hij zoals een Belg onder dezelfde voorwaarden sociale en fiscale voordelen geniet die door zijn handicap gerechtvaardigd zijn ? ».

De Ministerraad heeft een memorie ingediend.

Op de openbare terechtzitting van 19 september 2007 :

- is verschenen : Mr. J.-J. Masquelin, advocaat bij de balie te Brussel, voor de Ministerraad;

- hebben de rechters-verslaggevers P. Martens en M. Bossuyt verslag uitgebracht;

- is de voornoemde advocaat gehoord;

- is de zaak in beraad genomen.

De bepalingen van de bijzondere wet van 6 januari 1989 met betrekking tot de rechtspleging en het gebruik van de talen werden toegepast.

II. De feiten en de rechtspleging in het bodemgeschil

Op 22 maart 2005 dient de eiseres voor de verwijzende rechter een aanvraag in tot het verkrijgen van tegemoetkomingen aan personen met een handicap. Op 14 november 2005 bezorgt de Staat haar een attest tot erkenning van haar handicap en van bepaalde daaraan verbonden sociale en fiscale voordelen. Op 21 december 2005 beslist de Staat haar aanvraag evenwel te verwerpen om reden dat zij niet voldoet aan de nationaliteitsvoorwaarden bepaald in artikel 4 van de wet van 27 februari 1987 betreffende de tegemoetkomingen aan personen met een handicap.

De vordering voor de verwijzende rechter strekt ertoe die beslissing te herzien.

Na te hebben gewezen op de rechtspraak van het Hof ter zake, in het bijzonder de arresten nr. 138/2003 van 22 oktober 2003 en nr. 92/2004 van 19 mei 2004, alsook op de commentaar die de rechtsleer aan die beslissingen heeft gewijd, onderstreept de verwijzende rechter dat de eiseres van Amerikaanse nationaliteit is, maar sinds 1968 wettig op het Belgische grondgebied verblijft, dat zij de Belgische nationaliteit heeft bezeten, dat zij leeft met een minderjarig Belgisch kind en voor dat kind kinderbijslag ontvangt, dat zij vergoedingen van het Belgische socialezekerheidsstelsel van de werknemers geniet, dat zij voldoet aan de medische voorwaarden om bepaalde fiscale en sociale voordelen voor personen met een handicap te kunnen genieten en dat zij is ingeschreven in het bevolkingsregister van de stad Luik.

Voorts stelt de verwijzende rechter vast dat de eiseres, gelet op haar handicap en haar andere inkomsten, een inkomensvervangende tegemoetkoming van 102,85 euro en een integratietegemoetkoming van 2 826,30 euro zou genieten, indien zij wegens haar nationaliteit niet zou zijn uitgesloten van het toepassingsgebied van de in het geding zijnde wet. De eiseres zou overigens alle moeite hebben om maatschappelijke dienstverlening te genieten teneinde haar vermindering van zelfredzaamheid en haar verlies van verdienvermogen te compenseren, daar haar middelen het bedrag ruim overschrijden van het leefloon dat wordt toegekend aan een alleenstaande persoon met een kind ten laste.

De bijzondere behoeften verbonden aan een handicap zijn weliswaar elementen die de openbare centra voor maatschappelijk welzijn in overweging nemen wanneer op hen een beroep wordt gedaan, maar toch is het bedrag van de middelen waarover de aanvrager van maatschappelijke dienstverlening beschikt, volgens de verwijzende rechter een bepalend element waarmee de OCMW's rekening houden, ook al voorziet de wet van 8 juli 1976 daaromtrent niet in precieze schalen.

De verwijzende rechter merkt ten slotte op dat artikel 3 van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie het een vreemdeling mogelijk maakt het leefloon te genieten, op voorwaarde dat hij in het bevolkingsregister als vreemdeling is ingeschreven. De wetgever heeft de categorie van vreemdelingen waartoe de eiseres behoort, in het kader van dat andere residuaire stelsel dus voordeliger behandeld.

Gelet op die toelichtingen acht de verwijzende rechter het noodzakelijk de hiervoor weergegeven prejudiciële vraag te stellen.

III. *In rechte*

- A -

Standpunt van de Ministerraad

A.1. De Ministerraad wijst op de gelijkenis tussen de grieven die zijn geformuleerd tegen artikel 4 van de wet van 27 februari 1987 en die welke waren gericht tegen artikel 1, § 1, van de wet van 7 augustus 1974 tot instelling van het recht op een bestaansminimum in de zaak die heeft geleid tot het arrest nr. 75/2003 van 28 mei 2003. Beide wetten strekken ertoe de minstbedeelden bestaansmiddelen te verstrekken die zij niet zelf kunnen verkrijgen. Bovendien berust het betwiste verschil in behandeling in beide gevallen op de nationaliteit en houdt het verband met het door de wetgever geformuleerde doel : het waarborgen van een behoorlijk bestaansminimum in eerste instantie, om budgettaire redenen, enkel aan de Belgen, waarbij de vreemdelingen vervolgens in opeenvolgende fasen het voordeel van de wet genieten, waarbij voorrang wordt gegeven aan de vreemdelingen ten aanzien van wie België internationale verplichtingen heeft.

In zijn arrest nr. 75/2003 van 28 mei 2003 heeft het Hof echter gesteld dat, onder voorbehoud van een kennelijk onredelijke beoordeling, de wetgever vrij kon bepalen binnen welke termijn een gelijkberechtiging van Belgen en vreemdelingen kan worden verwezenlijkt. Ten aanzien van de in het geding zijnde wet heeft de wetgever het toepassingsgebied ervan geleidelijk uitgebreid. Het doel bestond erin tegemoet te komen aan de internationale verplichtingen van België, een zeker parallelisme te behouden met het stelsel van het bestaansminimum en het stelsel van het gewaarborgd inkomen voor bejaarden, en te voorkomen dat de overheid geen rekening meer zou houden met de handicap van kinderen van vreemde nationaliteit die wegens hun handicap verhoogde kinderbijslag hebben genoten. Het toepassingsgebied van de wet is voorts uitgebreid tot de personen ten laste van een persoon met de Belgische nationaliteit.

De vreemdelingen die geen tegemoetkomingen aan personen met een handicap kunnen genieten en behoeftig zijn, genieten daarnaast maatschappelijke dienstverlening, een niet op bijdragen berustend stelsel, dat rekening kan houden met de bijzondere noden verbonden aan een handicap.

A.2. De eiseres voor de verwijzende rechter beantwoordt aan geen enkele van de in de wet bepaalde voorwaarden. Bovendien beschikt zij kennelijk over middelen, terwijl het stelsel van de tegemoetkomingen aan personen met een handicap een residuair stelsel voor de minstbedeelden is.

Gelet op die elementen kan niet worden beschouwd dat de betwiste bepaling in strijd is met de artikelen 10 en 11 van de Grondwet.

A.3. Het Hof heeft overigens geoordeeld dat de gelijkheid van de rechten op dezelfde wijze was verankerd in de artikelen 10, 11 en 191 van de Grondwet, in artikel 14 van het Europees Verdrag voor de rechten van de mens en in artikel 26 van het Internationaal Verdrag inzake burgerrechten en politieke rechten.

Bovendien staat artikel 1, tweede alinea, van het Aanvullend Protocol bij het voormeld Verdrag de Staten toe om wetgevend op te treden teneinde het gebruik van eigendom in overstemming met het algemeen belang te reglementeren of de betaling van belastingen te verzekeren. Zij hebben bijgevolg ook het recht het gebruik van de opbrengst van de belasting in overeenstemming met het algemeen belang te reglementeren.

De tegemoetkomingen aan personen met een handicap maken deel uit van een niet op bijdragen berustend stelsel. Zij worden bijgevolg uitsluitend door de belasting gefinancierd. Zelfs in de veronderstelling dat het recht op sociale tegemoetkomingen vermogensgoederen zijn, dan nog verbiedt het Europees Verdrag geenszins dat de Staat categorieën van rechthebbenden of actieprioriteiten definieert.

A.4. In zijn arrest nr. 92/2004 heeft het Hof geoordeeld dat het aan hem voorgelegde geval een belangrijk verschil vertoonde met de zaak die heeft geleid tot het arrest van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens *Koua Poirrez t. Frankrijk* van 30 september 2003, in zoverre het Belgisch stelsel van maatschappelijke dienstverlening rekening houdt met de handicap van de gerechtigde.

In elk geval is een verschil in behandeling op grond van de nationaliteit verenigbaar met artikel 14 van het Europees Verdrag voor de rechten van mens, op voorwaarde dat het door zeer sterke overwegingen kan worden verantwoord. Doordat dat begrip niet nader is gedefinieerd, kan het Hof stellen dat die vereiste samenvalt met de verplichting voor de wetgever om elk verschil in behandeling te doen steunen op objectieve en relevante criteria.

- B -

B.1. Het Hof wordt ondervraagd over artikel 4 van de wet van 27 februari 1987 betreffende de tegemoetkomingen aan personen met een handicap, zoals het van toepassing is na de wijziging ervan bij de programmawet (I) van 24 december 2002. Dat artikel bepaalt :

« § 1. De tegemoetkomingen bedoeld in artikel 1 kunnen enkel toegekend worden aan een persoon die zijn werkelijke verblijfplaats in België heeft en die :

1° Belg is;

2° onderdaan is van een lidstaat van de Europese Unie;

3° Marokkaan, Algerijn of Tunesiër is en die voldoet aan de voorwaarden van de Verordening (EEG) nr. 1408 van 14 juni 1971 van de Raad van de Europese gemeenschappen betreffende de toepassing van de sociale zekerheidsregelingen op werknemers en zelfstandigen, alsmede op hun gezinsleden, die zich binnen de Gemeenschap verplaatsen;

4° staatloos is en die onder de toepassing valt van het Verdrag betreffende de status van staatlozen, ondertekend in New York op 28 september 1954 en goedgekeurd door de wet van 12 mei 1960;

5° vluchteling is zoals bedoeld in artikel 49 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen;

6° niet tot de in 1° tot 5° bepaalde categorieën behoort, maar die tot 21 jaar de verhoging van de kinderbijslag genoten heeft, bedoeld in artikel 47, § 1, van de samengeordende wetten betreffende de kinderbijslag voor loonarbeiders of in artikel 20, § 2, van het koninklijk besluit van 8 april 1976 houdende regeling van de gezinsbijslag ten voordele van de zelfstandigen.

§ 2. De Koning kan, bij een besluit vastgesteld na overleg in de Ministerraad toepassing van deze wet, onder de door Hem gestelde voorwaarden, uitbreiden tot andere categorieën van personen dan deze beoogd in § 1 die hun werkelijke verblijfplaats in België hebben.

§ 3. De Koning bepaalt, bij een besluit vastgesteld na overleg in de Ministerraad, wat voor de toepassing van deze wet onder werkelijke verblijfplaats moet worden verstaan.

§ 4. Indien een persoon aan wie een tegemoetkoming bedoeld in artikel 1 werd toegekend niet meer voldoet aan de voorwaarden bedoeld in § 1 of § 2, dan wordt zijn recht op deze tegemoetkoming afgeschaft. Wanneer hij opnieuw voldoet aan deze voorwaarden, dan kan hij een nieuwe aanvraag indienen.

§ 5. De Koning kan de wijze bepalen waarop wordt toegezien op de naleving van dit artikel ».

B.2. De prejudiciële vraag heeft betrekking op de bestaanbaarheid van die bepaling met de artikelen 10 en 11 van de Grondwet, al dan niet in samenhang gelezen met artikel 191 ervan, met artikel 14 van het Europees Verdrag voor de rechten van de mens en met artikel 1 van het Eerste Aanvullend Protocol bij dat Verdrag.

B.3. Uit de motivering van de verwijzingsbeslissing en de bewoordingen van de prejudiciële vraag blijkt dat het Hof wordt ondervraagd over het verschil in behandeling dat door de in het geding zijnde bepaling zou worden ingevoerd tussen twee groepen van personen met een handicap die wettig in België verblijven: enerzijds, de in het bevolkingsregister

ingeschreven vreemdelingen die niet behoren tot een van de categorieën die in de in het geding zijnde bepaling zijn opgesomd en, anderzijds, de personen die behoren tot een van de zes categorieën die in de in het geding zijnde bepaling worden beoogd.

De vreemdelingen van de eerste groep kunnen, in tegenstelling tot de Belgen en de vreemdelingen van de tweede groep, de voormelde tegemoetkomingen niet genieten, terwijl de behoefte aan begeleiding, zelfredzaamheid en integratie van beide groepen vergelijkbaar is en beide groepen onder dezelfde voorwaarden in aanmerking zouden kunnen komen voor sociale en fiscale voordelen die door hun handicap zijn gerechtvaardigd.

De prejudiciële vraag heeft dus alleen betrekking op paragraaf 1 van artikel 4, in zoverre die bepaling de voormelde tegemoetkomingen niet toekent aan vreemdelingen die in het bevolkingsregister zijn ingeschreven ten gevolge van een machtiging tot vestiging in het Rijk overeenkomstig de artikelen 14 en volgende van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna : vreemdelingenwet).

B.4.1. Artikel 191 van de Grondwet bepaalt :

« Iedere vreemdeling die zich op het grondgebied van België bevindt, geniet de bescherming verleend aan personen en aan goederen, behoudens de bij de wet gestelde uitzonderingen ».

B.4.2. Op grond van die bepaling kan een verschil in behandeling dat een vreemdeling benadeelt alleen bij een wetkrachtige norm worden ingevoerd. Die bepaling heeft niet tot doel de wetgever ertoe te machtigen, wanneer hij een dergelijk verschil in het leven roept, zich eraan te onttrekken de in de Grondwet verankerde fundamentele beginselen in acht te nemen. Uit artikel 191 vloeit dus geenszins voort dat de wetgever, wanneer hij een verschil in behandeling ten nadele van vreemdelingen invoert, niet erover moet waken dat dit verschil niet discriminerend is, ongeacht de aard van de in het geding zijnde beginselen.

B.5. Tot de rechten en vrijheden die door de artikelen 10 en 11 van de Grondwet worden gewaarborgd, behoren de rechten en vrijheden die voortvloeien uit internationale

verdragsbepalingen die België binden. Artikel 1 van het Eerste Aanvullend Protocol bij het Europees Verdrag voor de rechten van de mens bepaalt :

« Alle natuurlijke of rechtspersonen hebben recht op het ongestoord genot van hun eigendom. Niemand zal van zijn eigendom worden beroofd behalve in het algemeen belang en met inachtneming van de voorwaarden neergelegd in de wet en in de algemene beginselen van het internationaal recht.

De voorgaande bepalingen zullen echter op geen enkele wijze het recht aantasten dat een Staat heeft om die wetten toe te passen welke hij noodzakelijk oordeelt om toezicht uit te oefenen op het gebruik van eigendom in overeenstemming met het algemeen belang of om de betaling van belastingen of andere heffingen en boeten te verzekeren ».

Artikel 14 van het Europees Verdrag voor de rechten van de mens bepaalt :

« Het genot van de rechten en vrijheden, welke in dit Verdrag zijn vermeld, is verzekerd zonder enig onderscheid op welke grond ook, zoals geslacht, ras, kleur, taal, godsdienst, politieke of andere overtuiging, nationale of maatschappelijke afkomst, het behoren tot een nationale minderheid, vermogen, geboorte of andere status ».

B.6. Luidens de artikelen 1 en 2 van de wet van 27 februari 1987 kunnen personen met een handicap drie types van tegemoetkoming krijgen : de inkomensvervangende tegemoetkoming, die wordt toegekend aan diegene die in principe 21 tot 65 jaar oud is en wiens lichamelijke of psychische toestand zijn verdienvermogen heeft verminderd; de integratietegemoetkoming, die wordt toegekend aan de persoon met een handicap die in principe 21 tot 65 jaar oud is en bij wie een gebrek aan of een vermindering van zelfredzaamheid is vastgesteld; de tegemoetkoming voor hulp aan bejaarden, die in principe wordt toegekend aan de persoon die ten minste 65 jaar oud is en bij wie een gebrek aan of een vermindering van zelfredzaamheid is vastgesteld.

Die tegemoetkomingen vormen een financiële hulp waarvan het bedrag de bestaanszekerheid van de minstbedeelden prioritair moet waarborgen (*Parl. St.*, Kamer, 1985-1986, nr. 448-1, p. 2). Het bedrag van de inkomensvervangende tegemoetkoming verschilt naar gelang van de gezinssituatie van de gerechtigde en benadert het bedrag van het leefloon dat in vergelijkbare situaties wordt toegekend (artikel 6, § 2). Het bedrag van de integratietegemoetkoming en van de tegemoetkoming voor hulp aan bejaarden is een vast bedrag dat varieert volgens de graad van zelfredzaamheid van de gerechtigde (artikel 6, § 3).

Het bedrag van die tegemoetkomingen wordt vastgesteld rekening houdend met het inkomen van de gerechtigde en van de persoon met wie hij een huishouden vormt (artikel 7). De uitgaven die voortvloeien uit de toepassing van die wet vallen ten laste van de Staat (artikel 22).

B.7.1. Het voordeel van de in het geding zijnde tegemoetkomingen, dat oorspronkelijk bij artikel 4 van de wet van 27 februari 1987 was beperkt tot de Belgen, de vluchtelingen, de staatlozen en de personen van onbepaalde nationaliteit, is bij de wet van 20 juli 1991 uitgebreid tot twee bijkomende categorieën van vreemdelingen, namelijk de « personen die vallen onder de toepassing van de verordening (EEG) nr. 1408/71 van 14 juni 1971 » en de personen « die tot 21 jaar genoten hebben van de verhoging van de kinderbijslag voorzien in artikel 47, § 1, van de samengeordende wetten betreffende de kinderbijslag voor loonarbeiders ». Bij de wet van 22 februari 1998 heeft de wetgever vervolgens het voordeel van de in het geding zijnde tegemoetkomingen uitgebreid tot de personen die een soortgelijke verhoging hebben genoten waarin de regeling van de gezinsbijslag ten voordele van de zelfstandigen voorziet. De programmawet (I) van 24 december 2002 heeft het mogelijk gemaakt in het toepassingsgebied van de wet alle Europese onderdanen op te nemen, alsook de Marokkanen, Algerijnen of Tunesiërs die voldoen aan de voormelde verordening (EEG) nr. 1408/71.

B.7.2. De geleidelijke uitbreiding van het personele toepassingsgebied van het stelsel van de tegemoetkomingen aan personen met een handicap werd vanuit een drievoudig perspectief doorgevoerd : voldoen aan de vereisten die voortvloeien uit de internationale verbintenissen van België; gelijke tred houden met het stelsel van het bestaansminimum en met dat van het gewaarborgd inkomen voor bejaarden; vermijden dat de handicap van kinderen van vreemdelingen, die wegens hun handicap verhoogde kinderbijslag hebben genoten, niet langer door de overheid in aanmerking wordt genomen.

B.8. Met zijn arrest *Koua Poirrez* t. Frankrijk van 30 september 2003 heeft het Europees Hof voor de Rechten van de Mens zich uitgesproken over de weigering van de Franse overheid om een tegemoetkoming voor gehandicapten toe te kennen omdat de aanvrager niet de Franse nationaliteit had, terwijl hij voldeed aan de andere wettelijke voorwaarden om daarop recht te hebben. Het heeft geoordeeld dat dat verschil in behandeling tussen een vreemdeling en de Franse onderdanen of de onderdanen van landen die een wederkerigheidsovereenkomst hebben gesloten, op geen enkele objectieve en redelijke

verantwoording berustte (§ 49). Het heeft eraan herinnerd dat alleen « zeer sterke overwegingen » het ertoe kunnen brengen een uitsluitend op de nationaliteit berustend verschil in behandeling bestaanbaar te achten met het Europees Verdrag voor de rechten van de mens (§ 46).

B.9. Volgens het Europees Hof voor de Rechten van de Mens zou het feit dat het land van herkomst van de verzoeker, Ivoorkust, geen wederkerigheidsovereenkomst met Frankrijk heeft gesloten, « terwijl de verzoeker een invaliditeitskaart had verkregen, hij in Frankrijk verbleef, de adoptiezoon was van een Franse burger die in Frankrijk verbleef en werkte en, ten slotte, voorafgaandelijk het bestaansminimum had genoten, op zich de weigering van de in het geding zijnde tegemoetkoming niet kunnen verantwoorden » (§ 39).

B.10. Met zijn arrest nr. 92/2004 heeft het Grondwettelijk Hof, toen het Arbitragehof, geoordeeld dat het verschil in behandeling dat in het nadeel van de vreemdelingen is ingevoerd bij artikel 4 van de wet van 27 februari 1987, bepaling die in de onderhavige zaak in het geding is, niet kennelijk onverantwoord was en niet in strijd was met de artikelen 10 en 11 van de Grondwet, al dan niet in samenhang gelezen met artikel 191 ervan, met artikel 14 van het Europees Verdrag voor de rechten van de mens en met artikel 1 van het Eerste Aanvullend Protocol bij dat Verdrag. Het heeft gepreciseerd dat de aan hem voorgelegde zaak een belangrijk verschil vertoonde met de zaak *Koua Poirrez*, daar de vreemdeling aan wie tegemoetkomingen worden geweigerd, in België in voorkomend geval aanspraak kan maken op maatschappelijke dienstverlening waarbij met zijn handicap rekening wordt gehouden. Het betrof in dat geval een vreemdeling die ertoe gemachtigd was op het grondgebied van het Koninkrijk te verblijven – en niet er zich te vestigen – en die bijgevolg ingeschreven was in het vreemdelingenregister – en niet in het bevolkingsregister.

B.11. De eiseres voor de verwijzende rechter bevindt zich in een andere situatie dan die van de persoon die in de zaak nr. 92/2004 in het geding was.

Uit het verwijzingsvonnis blijkt immers dat de eiseres, die van Amerikaanse nationaliteit is, al 40 jaar in België leeft, dat zij na een eerste huwelijk de Belgische nationaliteit van 29 januari 1977 tot 23 juli 1983 heeft bezeten, dat haar twee kinderen, onder wie een minderjarig kind dat met haar samenleeft, Belg zijn, dat zij in 2005 voor haar twee kinderen

kinderbijslag heeft ontvangen en dat zij ertoe gemachtigd is geweest zich in België te vestigen, zodat zij in het bevolkingsregister en niet in het vreemdelingenregister is ingeschreven.

B.12. De eiseres voor de verwijzende rechter heeft met België even sterke banden als die van de verzoeker Koua Poirrez met Frankrijk.

Er dient derhalve te worden nagegaan of er « zeer sterke overwegingen » bestaan die verantwoorden dat het voordeel van de tegemoetkomingen aan personen met een handicap wordt geweigerd aan de categorie van vreemdelingen die, zoals de eiseres voor de verwijzende rechter, ertoe gemachtigd zijn geweest zich in België te vestigen.

B.13. In de zaak die aanleiding heeft gegeven tot het arrest nr. 75/2003 heeft het Hof geoordeeld dat het niet discriminerend was het bestaansminimum, dat het voorwerp uitmaakte van de wet van 7 augustus 1974, voor te behouden aan de personen die de Belgische nationaliteit bezitten. Ten aanzien van de vreemdelingen die ertoe zijn gemachtigd zich in het Rijk te vestigen, heeft het vastgesteld dat de wetgever aan het bekritiseerde verschil in behandeling een einde had gemaakt met de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie, die op grond van artikel 3, 3°, ervan, zowel op de Belgen als op de in het bevolkingsregister ingeschreven vreemdelingen van toepassing is. Het heeft geoordeeld dat het « niet blijkt dat de wetgever die gelijke behandeling heeft verwezenlijkt binnen een kennelijk onredelijke termijn » (B.11).

B.14.1. In de zaak die heeft geleid tot het arrest nr. 5/2004 was bij het Hof een beroep tot vernietiging ingesteld tegen met name dat artikel 3, 3°, van de wet van 26 mei 2002, in zoverre het derde streepje ervan het recht op maatschappelijke integratie beperkt tot de persoon die « als vreemdeling is ingeschreven in het bevolkingsregister ».

B.14.2. Het heeft in de eerste plaats de intentie van de wetgever onderzocht :

« B.6.2. In de memorie van toelichting wordt in dat verband erop gewezen dat de wet ‘ een gelijke behandeling tussen de Belgen en de vreemdelingen ingeschreven in het bevolkingsregister ’ nastreeft. Er wordt gepreciseerd dat het ‘ voornamelijk [gaat om] de vreemdelingen die in de jaren 60 werden aangezocht om hier te werken en die ondertussen in België gevestigd zijn ’ en dat ‘ het potentieel van deze groep vreemdelingen moet worden

aangeboord', teneinde 'een waar kansenbeleid [te ontwikkelen dat] het mogelijk [moet] maken de integratiedrempels te overwinnen' (*Parl. St., Kamer, 2001-2002, DOC 50 1603/001, p. 9*) ».

B.14.3. Vervolgens heeft het Hof de bepalingen van de wet van 15 december 1980 betreffende de vreemdelingen onderzocht die een onderscheid invoeren tussen de vreemdelingen die ertoe zijn gemachtigd zich in het Koninkrijk te vestigen en diegenen die ertoe zijn gemachtigd er voor een beperkte of onbeperkte tijd te verblijven (B.6.3, eerste en tweede alinea).

B.14.4. Het Hof heeft ten slotte, in de derde alinea van B.6.3 van zijn arrest, het bekritiseerde verschil in behandeling in de volgende bewoordingen verantwoord :

« Het criterium 'gemachtigd te zijn tot vestiging in het Rijk', hetgeen blijkt uit de inschrijving in het bevolkingsregister, is relevant ten opzichte van het doel om de maatschappelijke integratie van de in België verblijvende personen te bevorderen. Het is immers niet onredelijk dat de wetgever de bijzondere inspanningen en middelen die hij wil aanwenden om die doelstelling te verwezenlijken, voorbehoudt aan personen die, wegens hun administratief statuut, verondersteld zijn definitief of op zijn minst voor een betekenisvolle duur in België gevestigd te zijn. Het betreft trouwens vreemdelingen wier verblijfstoestand in hoge mate gelijk is aan die van Belgen die hun werkelijke verblijfplaats in België hebben ».

B.14.5. Het sloot aldus aan bij de wil van de wetgever die in de parlementaire voorbereiding als volgt werd uitgedrukt :

« Nieuw is de categorie van de vreemdelingen die ingeschreven is in het bevolkingsregister. Aangezien er geen feitelijke, noch juridische argumenten zijn die een andere behandeling dan de Belgen rechtvaardigen, worden ook zij toegelaten tot het recht op maatschappelijke integratie » (*Parl. St., Kamer, 2001-2002, DOC 50-1603/001, p. 12*).

B.15. Uit hetgeen voorafgaat, vloeit voort dat, hoewel kan worden aangenomen dat een vreemdeling die ertoe is gemachtigd in België te verblijven, ofwel voor korte duur (hoofdstuk 2 van de vreemdelingenwet), ofwel voor een duur van meer dan drie maanden, en die bijgevolg is ingeschreven in het vreemdelingenregister (artikel 12 van dezelfde wet), geen voldoende sterke band met België vertoont om de tegemoetkomingen te genieten waarin de wet van 27 februari 1987 voorziet, er geen « zeer sterke overwegingen » bestaan die het mogelijk maken - en bijgevolg is het niet redelijkerwijze verantwoord - de vreemdeling die

ertoe is gemachtigd zich in België te vestigen en bijgevolg in het bevolkingsregister is ingeschreven, en wegens zijn administratief statuut wordt geacht op definitieve wijze of op zijn minst voor een betekenisvolle duur in België te zijn gevestigd, van het voordeel van die tegemoetkomingen uit te sluiten.

B.16. De prejudiciële vraag dient in die mate bevestigend te worden beantwoord.

Om die redenen,

het Hof,

zegt voor recht :

Artikel 4 van de wet van 27 februari 1987 betreffende de tegemoetkomingen aan personen met een handicap schendt de artikelen 10 en 11 van de Grondwet, in samenhang gelezen met artikel 191 ervan, met artikel 14 van het Europees Verdrag voor de rechten van de mens en met artikel 1 van het Eerste Aanvullend Protocol bij dat Verdrag, in zoverre het de vreemdeling die ingevolge een machtiging om zich in het Koninkrijk te vestigen in het bevolkingsregister is ingeschreven, uitsluit van het voordeel van de tegemoetkomingen aan personen met een handicap.

Aldus uitgesproken in het Frans en het Nederlands, overeenkomstig artikel 65 van de bijzondere wet van 6 januari 1989, op de openbare terechtzitting van 12 december 2007.

De griffier,

De voorzitter,

P.-Y. Dutilleux

M. Melchior